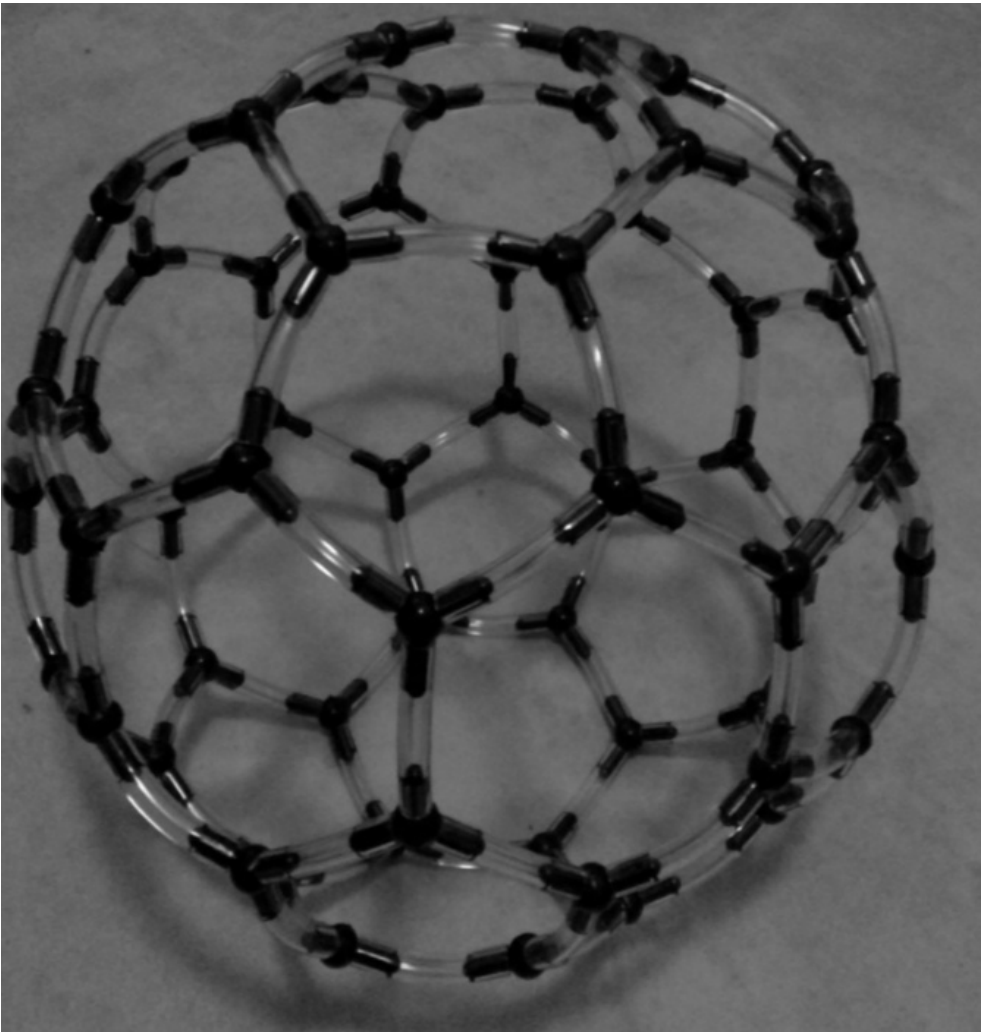

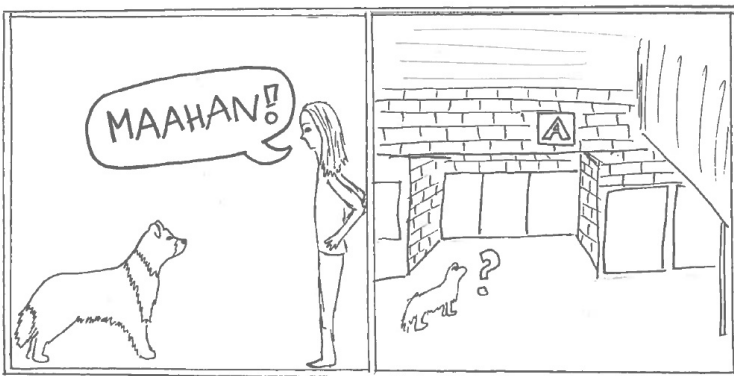
Ruisku

Syksy 2013

Sisällysluettelo

- Pääkirjoitus 3
- Radikaalin vaellus 4
- Jarnon piriteksti 6
- LOL eikun LAL: Mitä uutta kemian opintoihin? 8
- Oulu 9
- Kokonaiskuvan valottamista 12
- Kemat kohtaa 15
- Tarina kotikemistin kokeiluista, elämästä, suurista kokemuksista, pienistä pettymyksistä, ja viininteosta. 18

Pääkirjoitus

Syksy. Melankolian heikää vuodenaika. Mutta Pikkujoulukausi pilkottaa jo horisontissa ja sehän tarkoittaa jos jonkinlaista tapahtumaa. On pikkujouluja, risteilyitä, bileitä ja ties mitä ennen joulua. Kotonakaan ei ehdi masentua rauhassa kun jatkuvasti on jotain kiinnostavaa tapahtumaa. Alkusyksystä oli hektistä vaeltamista, yli-innokasta lautapelaamista ja peruspippaloita.

Pikkujoulukauden on perinteisesti kruunannut luonnontieteellinen jouluristeily, jonne tänäkin vuonna löytyi nopeasti innokkaat lähtijät. Pikkujouluristeily on tapahtuma, jonka voi lisätä opiskeluaikansa bucket listiin. Itselleni ei ole tullut vielä vastaan ketään, joka olisi reissuun pettynyt.

Pikkujoulu tunnelmia ja syksyn tapahtumia voi kertailla ja haistella ruiskun avulla. Perinteisiä kuvia vitsejä, tapahtumaraportteja ja viini-asiaa luvassa. Ihmetelkää nauttikaa ja ihastelkaa!

Päätoimittaja

Radikaalin media- ja julkaisuvastaava

Teppo Salminen

JÄMSI ISTUI MAASSA

Radikaalin Vaellus

Kemian laitoksen ulko-ovien avauduttua ja rinkan selkään heitettyäni ehdin jo ajatella, että vielä ehtii karkuun. Kirjaston aulassa olin alkutöikseni onnistunut pahoinpitelemään matkanjohtajaa Lekaa ja haistelemaan vähän millaisen porukan kanssa aioon seuraavat kaksi päivää metsän siimeksessä viettää. Istahdin Audin kyytiin onnellisen tietämättömänä siitä, miten paljon juttua tästä automerkistä ja sen johdannaisista saataisiin vielä väännettyä.

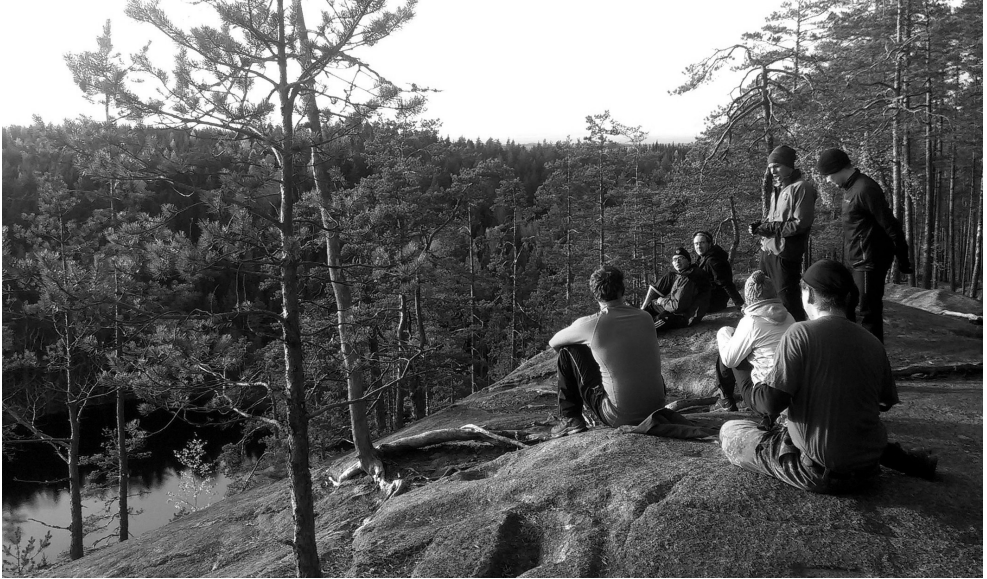
Automatkalla huvitusta herätti se, miten osa tapahtumatiimistä ratkoi edellisillan tapahtumien kulun mysteerii. Osalla kun ilta tuntui olevan hieman hämärän peitossa. Myös pientä pelottelua matkan aikana tehtiin sillä miten viime vuonna vaellus oli lähtenyt hieman möykkyisesti alkuun kolarin merkeissä. Yllättävää kyllä – tällä reissulla ei mennyt ryttyyn muuta kuin sileitä fuksisieluja (1 kpl).

Lähtöpisteenä toimi Repoveden kansallispuiston parkkipaikka, jossa vielä viimeisen kerran tuli mietittyä, että mihin ihmeeseen olen nokkani työntänyt. Jotkut valittelivat rinkkojensa raskautta, mutta kai miehinen ylpeys sai heidät sitten nauttimaan epämuikavuudesta, jonka painava taakka selässä aiheutti. Ensimmäisen illan aikana porukalla oli sellaiset menohalut, että hieman kärjistäen juoksimme pimeässä metsässä.

Kemistiryöyökkioimme teki mieleenpainuvan pysähdyksen järven rannalla sijaitsevalle nuotiopaikalle, jossa hetkeksi rikoimme erään erämiehen ja hänen tölkki(e)nsä rauhaa. Yötaivaalta kantautuva tähtien ja kuun loiste muodostivat niin satumaisen maiseman järven ylle, että koin aivan vastustamatonta mielihalua mennä ihastelemaan näkyä lähempää laiturilta, joka järven rantaan oli rakennettu. Tyyliileni uskollisena meninkin, ja siellä hetken istuskelin vakavasti harkiten sitä vaihtoehtoa, että uneksisin.

Ensimmäinen yöpaikka löytyi laavulta suolammen vierestä, ja jo paikalla olleiden joensuulaisnaisten iloksi liityimme seuraan nautiskelemaan meetvursti-cheddar-ruisleipiämme. Eipä maistunut enää viimeisenä aamuna. Tässä vaiheessa Laurit noudattivat vielä lihatonta lokakuutaan uskollisesti eli toisin sanoen kaikki oli hyvin.

Maailman huonoimman iltasadun jälkeen uni tuli ja meni. Nuuskamuikkusteltassani käytiin yöllä keskustelunpätkä, jonka merkitystä miettiessä en ihmettelisi jos joku vietti aamuyönsä. Niin, kaikkihan tiedämme, että vagina on lähin vertauskuva mukavalle joustinpatjalle. Kysykää vaikka Audimieheltä.

Seuraavan päivän ohjelmaan kuului muutamien melko huikeiden maisemien tarkastus korkeilta paikoilta, eli varsinainen unelmapäivä korkeanpaikankammoiselle. Itsetuhoisimmille hurjapäille sikäli ikävä, että näkötormin kaiteelle istumaan pomppaaminen saattoi aiheuttaa hieman paheksuntaa, eikä kellään sattunut mukaan riippuliidintä, jolla kohtaloa olisi voinut uhmata Olhavanvuorelta vauhtia ottaen.

Matka taittui sujuvasti, juttu luisti, eikä kukaan telonut itseään. Päästiinpä yöpaikalle suunniteltaessamme hieman eksymäänkin, niin kuin jokaisella uskottavalla reissulla tapahtuu ainakin kerran. Toisella leiriytymispaikalla olikin melko yllätykset, ja osa pääsi nukkumaan kotaan. Useampi hurja kävi järvessä pulahtamassa, ja iltaa vietettiin kodassa turisten ja syöden. Uskoni maailmaan kuitenkin romahti, kun lihattoman lokakuun Laurit repsahtivat syömään erikoisvalmisteisia pekoniinudeliä. Toisaalta pakko kyllä itsekkin myöntää, että melko maukasta se oli.

Toinen yö oli ensimmäistä parempi niin monesta eri syystä, että en edes jaksa luetella. Metsässä nukkuminen alkoi joka tapauksessa tuntua niin siedettävältä, että oma sänky tuntuikin vaelluksen jälkeen kummalliselta. Hetkiä ennen nukahtamista saattoi naureskella kodasta kantautuville keskusteluille kaikesta pissisten ja liian syvällisten väliltä.

Viimeisenä aamuna valuumme hiljalleen takaisin lähtöpisteeseen hyvillä fiiliksillä. Takana oli mukavat kaksi päivää ja yötä hienojen ihmisten seurassa, eikä tätä reissua voisi hetkeen unohtaa. Fuksina ja ensikertalaisvaeltajana nokkansa tunkeminen tähän soppaan kannatti ehdottomasti, kuinkas muutenkaan olisin tutustunut tähän porukkaan!

Jatkoa odotellessa,
Rosa Jokinen

Jarnon piriteksti

Aina silloin tällöin on kuultu ihmisten kyseenalaistavan pirin toimivuus. Tämä tekee minut hyvin surulliseksi ja haluaisinkin tarjota seuraavaksi en pelkästään vain eriävän mielipiteen, vaan mahdollisesti myös todisteen.

Kun lirppu, myös lärppy, eikä vain ehkä, mutta totisesti korppu. Avainsanan lisäksi on kundilla myös yleisavainsana hallussa. Kukin kundi kaiketi toistaan karumpi kuumakulli. Todettakoon, että liimanhaistelu on aikasten jees jos asiaa enemmän pohtii, vaikkakin luulisi sen olevan selvää vähemmälläkin pohdinnalla. Mutta koska aikaakin on, ei sitä pidä käyttämättä jättää. Seurauksena täyttä tappiota, eikä tämä liity yhdistyksen tai muunkaan taloudenhoitoon.

Vois kusta ja paskaa, täysin, vastoin yleistä luuloa, viittauksetta meijerituotteisiin. Tämä on täysin luomua. Kokkeliä nokkaan ja se kohti tulevaa, vaan ei tiedolla eikä taidolla, vaan tunteella, kuten Juhla Mokka, sen yli. Ei riemulla rajaa ku on piriä ja pajaa.

Kaverit on kivoja, mut vielä kivempää on samojedit. Muutki ku ne pienet vihreät miehet. Yhteydenpito ei edellytä kenestäkään pitämistä, tähähän todettiin jo Pohjolan kesteissä kansalliskirjailijan vaellusten aikaan. Suolaa haavanlehdille, sano mummo pakkasella. Vavisten vaivihkaa saunavihdalle, kystä kyllä ja vanha vihtahousu. Juu ei vaarillekin ja vinkistä neuvolaan. Potkupuku päälle ja dojolle. Mantteli ylle ja yöastia alle.

Tämäkin siltä olisi parempi muulilla, ei pääsisi ryöttä lisääntymään. Ränttä vai räntättä, siinä vasta pulma, eikä sekään järin suora. Puna ja kopuna, pupu on esiintymässä taas Tupuna, huppu päähän ja luvutkin loppuvat kesken. Kappalejako on vain veteen piirretty viiva ja Pähkinäsaarestakin mieleen tulee lähinnä kaukomaat. Sisennys, syvennys ja alkon ovi. Sitä ovat pääkaupunkimme yksiöt pullollaan ja Kuusamossa haisee Lasol. Espanjan aurinkokuningas tuntee Lasolista vain Solin ja moraalista vain moran.

Kukkurukuu kiurusta kurkkuun ja muihin vesipitoisuuksiin. Ryslistä, faslista ja halpaa kuin saippua, leipä tai Kreikka. Sorkkarautates ja valtion syvin olemus, tärkein vientituote oloneuvos. Kammotus, kummitus ja kolhoosiolot, mielen tutkimattomat sopot ja kolot. Loppusointu, karma, ja karvan verran karvaisempi kurwa. Ensimmäinen, toinen ja lukujonon seuraava osa. Surrur ja sahtia tonkka. Kansa janosi, poika joi. Viisas kuin hanhi, vaan ostereihin sortui. Sillan ominaistajuus: Uskopuhetta, mutta paskon.

Sivua riittää, aihetta ei, hidastekin sisältää melkein esteen, como esta, ese? No se. Sen pituinen se rikkoo ennätysä. Rikottaviksi on tehty lähinnä munat, ja nekin on poroilta jo purtu. Kahvia kahvia, vai urkuja? Urku-Hai, ei siis hai? Brucella on dikki pojassa, miekka kourassa ja lentolupakirjakin. Tuliko jo huono omatunto ettet ole saavuttanut kaikkea tätä? Mulla ainakin tuli. Enkä edes kerro puhuinko enää huonosta olostä.

-Kolmatta vuotta ilman viinaa

LOL eikun LAL: Mitä uutta kemian opintoihin?

Ensi syksynä tulee voimaan opiskelijavalintauudistus. Suoraan lukiosta yliopistoon hakevat uudet opiskelijat hakevat koulutuspaikkaansa eri kiintiössä kuin jo aiemmin korkeakoulupaikan saaneet, alaa vaihtavat ihmiset. Vielä ei ole tietoa kiintiöiden suuruudesta, mutta jos kiintiöt otetaan käyttöön, ne vaikuttavat erityisen paljon luonnontieteisiin suuren keskeyttämisprosenttimme takia. Tämän vuoksi jatkossa on entistä tärkeämpää panostaa opetuksessa ensimmäisen vuoden opintoihin.

Tutkimuksissa on havaittu, että erityisesti ensimmäisen syksyn opintokokemukset vaikuttavat kaikista eniten siihen, jatkavatko opiskelijat opintojaan samalla alalla. Tietämys oman alan tutkimuksesta ja työmarkkinoista sitouttaa opiskelijat omaan alaansa, ja ryhmäytymistä edistäväillä ryhmätöillä on mahdollisuus parantaa opiskelijoiden sitoutumista toisiinsa. Kemian laitoksella käytössä oleva Alkukeitos opintoihin orientoivana jaksona rakentuu hyvin näiden mietteiden varaan. Oleellista aloitusopinnoissa olisi tuoda esille alan tutkimusta, erikoistumisvaihtoehtoja ja selventää alan työtilannetta, jotta opiskelijoille muodostuisi kuva heti alussa, mitä varten he opiskelevat. Päiviin ei kannata sisällyttää liikaa täyteohjelmaa, sillä ne vievät huomion pois tärkeimmiltä asioilta. Ryhmäytymisen tunne on tärkeää, sillä se sitouttaa opiskelijat toisiinsa ja opettaa heti alusta pitäen ryhmässä työskentelyn hyvät ja huonot puolet. Työelämä on ja tulee olemaan ryhmässä työskentelyä ja ihmisten kanssa vuorovaikuttamista.

Nämä ovat asioita, jotka kannattaa ottaa huomioon opiskelijatoiminnassa. Ainejärjestön rooli opinnoissa on luoda sisältöä vapaa-aikaan ja mahdollistaa opiskelijoiden toisiinsa tutustuminen, sekä harrastaa edunvalvontaa tuomalla laitokselle näkökulmaa esimerkiksi aloitusohjelmien kehittämiseksi. On myös LAL:n intresseissä auttaa aloitusohjelmien kehittämisessä sekä työelämäopinnoissa, sillä koulutusmäärien ja opintojen sisällön saaminen vastaamaan työelämän tarpeita on kaikille yhteinen etu.

"Me teemme töitä sen eteen, että sinulla olisi töitä jatkossakin.

Antti Väisänen

Opiskelija-asiamies

Luonnontieteiden Akateemisten Liitto

Tuli

Vesi

Ilma

MaA

Oulu

"Taidan juoda jaloviinaa." Kuten monet muutkin kansantarinat, näin alkoi tämänkin kertomuksen työstö. Tarina itsessään alkaa huomattavasti tylsemmin.

Tarina alkaa kolmesta miehestä istumassa Tampereen rautatieaseman päähallissa. Päähallissa vallitsi kieltolaki. Alkoholilaki ei kyennyt hillitsemään ulkona puhaltavaa Hämeenkadun apron tuulta. Vapaana kuin postmodernin maailman ihmissielu, oli tuulen suunta yhtenevä istuvien miesten kohtalon kanssa.

Pohjois-Pohjanmaa, sivistyksen viimeinen linnake, Oulu. Konduktöörin kaataessa hyttikumppaneiden päälle vanhaa viinaa, tai ehkä vain vanhan viinan esanssia, monet meistä miettivät päämäärän sijasta matkan tarkoitusta. Kivessyöpä ei ole naurun asia, mutta Kekkolassa on. Illan mittaan alkoholipitoisuuden keskiarvoa nostaneet uudet seurueen jäsenet olivat ehtineet ongelmitta samaan junaan. Meitä oli viisi.

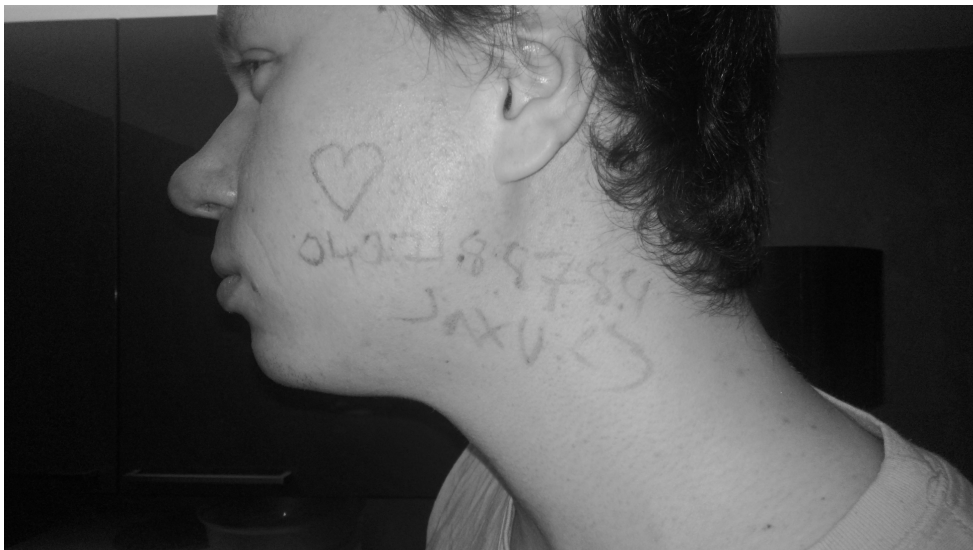
Oulussa haisi paska. Eikä mikään mediaanipaska. Huhu kertoo, että Kauko Röyhkä voi sijoittaa itsensä Oulussa sadan metrin tarkkuudella haistamalla ilmaa. Keskiarvon keskivirhe on suuri. Riittäisivätkö adjektiivimme matkan loppuun asti? Emme olleet yksin. Seuranamme oli kaikkien Suomen luonnontieteiden opiskelijoiden henki ja muutama yksilö.

Ensikosketus komodonvaraaniin sattui. Perulaiset ovat sitä mieltä, että komodonvaraani on kärsivällisyyden ruumiillistuma. Maailmankaikkeuden ainut eliö, joka saalistaa odottamalla uhrinsa luonnollista kuolemaa. Olimme siis soittaneet rengille, ja rautapyörät vaihtuivat kumijalkoihin. Riita Helsingin ja Oulun Kärppien välillä ei ollut vielä leimahtanut liekkeihin. Fröböt elivät vielä sovussa.

Emme olleet elämässämme nähneet niin paljon täytettyjä eläimiä, saati Jimmy Hoffan ruum(ii/is)ta, kuin paikallisella ostarilla. Tämä vaikutti ammattiliittoystävälliseltä kaupungilta. Eikä vain kuolleiden takia. Tavallinen kuluttaja päästetään vain yleisiin tiloihin. Kuluttaja luulee olevansa etuoikeutettu verrattuna ohikulkijaan, joka näkee vain fasadin. Kuluttaja kuvittelee takahuoneen olevan vain henkilökunnalle. Vain yhteiskunnassa toimimisen hyvin hallitseva yksilö uskaltaa yrittää ja pääsee takahuoneen takahuoneeseen. Sinne, missä tehdään likainen työ. Totuuden hajun erottaa, jopa Oulussa. Ensimmäinen ne tyhjättiin, sitten ne täytettiin. Täällä.

Koko aamupäivän olimme aistineet saatanallisuuden, ja punatukkaisen sieluttomuuden. Paikallisen viranomaisen jäykkyys ei luonut turvallisuutta, eikä edes tunnetta siitä. Kuulimme tarinoita uhkauksista. Päitä uhattiin leikata irti. Koko kaupunki oli hullu näinä päivinä. Oli pakko sulautua joukkoon. Ruokailu täällä oli rituaali. Etelän kaupungeissa ihmiset ovat tottuneet käyttämään aikaa ruokaillessa. Ruokaillessa voi ylläpitää sosiaalisia suhteita ja katsella ympärilleen. Oulussa opiskelijayhteisö on jonotussentrinen, eikä tämä tunnu haittaavan ketään. Sinäkin Brutukseni, haluaisit kai huikan maukasta Rybb & Deckers -mehuani? Lisäainepaskaan Caesarkin kuoli.

Alkoholittomuus ei lähde Kulumallakaan pois. Eipäs kun lähtee. Juupas eipäs vaaripashousut. Kuvittele mielessäsi hellä, kesäinen niitty, viattomuudessaan kutsuva. Oulu oli kaikkea muuta. Alkoholiliike palveli miltei ympärivuorokautisesti. Katveaikoina palveli epävirallinen alkoholiliike. Saunan hajun eliminoimiseen ehdotettiin ruumista. Kuin kolme opintopistettä vuodessa suorittava elämäntaiteilija opintotuksena, oli patonki menettämässänsä ruokastatuksensa. Ennen alkamistaan loppui keskustelu siitä, onko lentävä leipä taivaan viljaa. Todistimme siis eräänlaisen Vanhan testamentin Jumalan läsnäoloa. Vaikka taivaasta heitetty manna oli yhteistä, puuttui kuitenkin aikoinaan Israelin kansalta jalo viina, Jaloviina.

Matkaan mahtui myös yleisesti ottaen vain pyhimyksiltä odotettavia tekoja, kuten aivokasvaimen diagnosointi, kahden kumiankan ostaminen yhden hinnalla sekä meren halkaiseminen kaivinkoneella, joka ajettiin Pohjanlahteen. Korviin jäivät kaikumaan kuljettajan kiitolliset sanat "Kiitos pojat. Kiitos vitusti." Tunsimme antaneemme Oululle enemmän kuin mitä itse siltä saimme.

Ohiajavan Kodon ikkunasta tunkeutuu ulos kiväärin piippu. Viimeiset valonsäteet kimpoavat piipun sisäpuolen rihausten päästä, siitä englanninkielinen nimi. Junan kulkiessa pois Oulusta laittomat kapakat muuttuivat ensin paremmiksi, kenties maakunnan parhaiksi, ja välimatkan kasvaessa hämälämmiksi ja tautisemmiksi bordelleiksi. Tullivirkailijan huomauttaessa "Anteeksi, teillä oli muna laukussa, joudun pyytämään teitä astumaan sivuun", huomasimme olevamme jälleen komodonvaraanin äärellä. Yhteiskunnan rakastettavin virkamies, konduktööri, oli hyväksynyt seurueemme jo aikaisemmin. Värisukka, Takatukka ja Huivi-Homo ratsastivat jälleen. Colour sock, back let and Scarf Homo, kuten yhteyshenkilömme ammattiliitosta sanoi. Suomalaisen Sivistyneistön keskuudessa vallitsee yksimielisyys brittiläisen leksikalisoinnin oikeellisuudesta.

Raha vastaan maailmankaikkeuden henki ja estetiikka, mikä tässä maailmassa itse asiassa on tärkeää? Kiltahuone oli isompi, muttei onnellisempi kuin Radikaalin koppi. Ihmissielut janosivat samoja asioita, samoja kokemuksia, ostivat merkkejä vitummoisella innolla ja "sen punaisen" yllättäen loppuessa saivat lohdutukseksi tissejä. Tunsimme olevamme osa suurempaa Aaltoa, kun katsoimme tarkkaan, voisimme nähdä veden huippukohdan, kohdan, jossa jääkausi rupesi vetäytymään takaisin paljastaen Hervannan ja muut vapaat kaupungit, joissa vapaat ihmissielut voivat tuntea olevansa osa oikeellisuutta ja liikettä.

Matkakeskuksen Shell oli vielä auki. Näimme vihreän, mielensä pahoittavan homoneekerin astuvan junaan. Muistakaa liityä ammattiliittoon. Tämä tarina on tosi.

-Osasto oulu

Kokonaiskuvan valottamista

Kirjoittelin aiemmin (Ruisku 1/2012) ehkä turhan ivalliseen sävyyn tapahtumavalokuvaajan työstä. Sävyistä huolimatta jokainen sana on totta ja turhautuminen on (yleensä) melkoinen, kun joku pääkaupunkiseudulla asuva oman elämänsä kuningas tai kuningatar - yleensä jälkimmäinen - pyytää ottamaan kaverikuvaa. Tällä kertaa kuitenkin ajattelin avautumisen sijaan avata salaisuuksien verhoja ja vastata melkoisen usein minulle esitettyihin kysymyksiin.

Kuka, mitä, miksi?

Toiseksi yleisin kysymys lienee se, että kuka minua (tai muita SESSIONS2-kuvaajia) tilaa tapahtumiin tai ravintolailtoihin. Yleensä tilaaja on tapahtumajärjestäjä, kuten esimerkiksi Summer Sound Festival, Summer Up, Kauppakadun Approbatur jne. Myös pienemmät tapahtumantuottajat pyytävät valokuvauspalveluja, sillä yleensä valokuvilla voi osoittaa, että heidän bileissään on kaupungin paras meininki! Ravintoloitsijatkään eivät ole harvinainen asiakasryhmä. Töitä on tullut tehtyä S-ryhmälle, Night People Groupille sekä Ravintola.fi:lle. Yksityishenkilöt sen sijaan ovat melko harvinainen asiakasryhmä ja yleensä heille tulee myytyä vain yksittäisiä valokuvia.

Harvinaisimpia SESSIONS2:n keikkoja lienee vesipuisto Serenassa vuosittain järjestettävä elektronisen musiikin festivaali, sekä Tallinkin puolesta M/S Europalla NRJ:n bileristeilyt; ei sovi myöskään unohtaa antoisia kuvausreissuja ulkomaille, Ibizalle tai viimeisimpänä Amsterdamiin. Jälkimmäisistä allekirjoittanut ei ole päässyt nauttimaan, mutta M/S Europan messin antimista kylläkin.

Henkilökohtaisiin suosikkeihini kuuluvat toki myös (yleensä) vähemmän lailliset UG-bileet. Niiden järjestelyt ovat pääosin hyväntekeväisyyttä ja pakolliset kulut katetaan joko kolehdilla tai nimellisellä sisäänpääsymaksulla. On aivan parasta päästä välillä kuulemaan ravintola-EDM:n sijaan oikeaa Trancea vaikkapa goalaisittain tai tanssimaan "polkkaa" Hard NRG:n tahtiin. UG-bileissä fiilis on musiikin kera huomattavasti parempaa mitä perusravintoloissa ja kukkotappelut sekä soidinmenot loistavat poissaolollaan!

Melko kallista!

Vaan entä raha-asiat noin muuten? Mitä tapahtumavalokuvaus maksaa? Kuten autopesulassa tai thaihieronnessa, hinta määräytyy asiakkaan tarpeiden mukaan.

Tavallinen ravintolailta muutaman tunnin valokuvaamisella ja 30-50 kuvan web-gallerialla kustantaa ravintolalle noin 170 € (+ alv). Klubitapahtuman järjestäjä saa kuvauspalvelun yleensä samaan rahaan mutta sisällöltään laajempaa; tämä johtuu ns. rakkaudesta lajiin ja halustamme tukea kulttuuria.

Verrattuna tavalliseen ravintolailtaan, klubitapahtumissa kuvaajamme myös viihtyvät huomattavasti paremmin (ja pidempään) niin musiikin kuin bilekansan puolesta.

Isommille tapahtumille hintaa kertyy enemmän jo työtuntien takia, mutta myös useamman kuvaajan tiimistä johtuen. Isomman tapahtuman kattamiseen harvemmin riittää yksi kuvaaja. Karkeasti festarikuvaushintaa voi arvioida noin 30 € tuntihinnalla valokuvaajalta. Hintaa nostavat kaiken maailman erikoispalvelut, kuten esimerkiksi sponsoreille myytävä näkyvyys sponsoreileimojen muodossa, kuvauspisteet ym.

Huh! Melkoinen hinta muutaman tunnin valokuvauksesta vai mitä? Noh, ei aivan nyt noinkaan. On huomioitava, että kuvaajan työt eivät lopu kun ilta päättyy. Ensimmäinen operaation on kuvien karsiminen: epäonnistuneet kuvat karsitaan ja useamman kuvan tilanteista valitaan se kaikkein paras. Tehtävää on paljon, sillä tavallisenkin ravintolailan jälkeen kuvia voi olla muistikortilla 300 kappaletta.

Karsimisen jälkeen edessä on valokuvien muokkaus, joka sekin on yksi iso prosessinsa. Huumoria sekin kun Internetissä ensimmäiset huutelevat jo kaksi tuntia pilkun jälkeen: "Missä kuvat viipty?!". Mukavimmat bilettäjät odottavat aamuun. Yleensä karsintaan ja muokkausprosessiin ym. oheistyöhön saa käyttää saman ajan kuin tapahtuman valokuvaamiseen.

Ahkerimmilla järjestönatseilla nousee ja raivon puna kasvoilleen, kun muistaa nähneensä minut Radikaalin tapahtumissa kamera kädessä: "Tähäkö se JYY:n avustus käytetään?" Ei suinkaan. Radikaalin tapahtumia allekirjoittanut kuvaa harrastuneisuuttaan omaksi ja yleiseksi iloksi.

Kuva: Karo Holmberg (SESSIONS2)

Yritystalouden lyhyt oppitunti

Kulujakin on: pöydälläni odottaa kamerakaluston vakuutuslasku ja kirjanpitäjälle pitäisi antaa jotain muuta kuin lämmintä kättä. Jollakin ne kuvat on muokattava, joten viimeisin tietokoneremontti kustansi 1735,80 €. Tietokoneen näyttökin pitäisi uusia värintoisto-ongelmien vuoksi ja tässä lajissa ei valitettavasti pärjää Gigantin halvimmalla yksilöllä.

Kamerakalustoltakin vaaditaan paljon. Valovoimainen optiikka ei ole halpaa ja kameran rungon pitää taipua muuhunkin kuin teinipeili-kuviin. Varkaustupauksessa kameralaukkuni uusiminen vastaavaksi kustantaisi noin 5400 €. Kovinkaan mielelläni en siis lähde bileisiin valokuvaamaan ilmaiseksi tai "pientä korvausta vastaan". Jos hinnoittelu tuntuu vielä kohtuuttomalta, niin huomautettakoon ammattivalokuvaajan kustantavan paikkakunnasta riippuen 75–150 € tunnilta niin kuvaus- kuin editointituntienkin osalta.

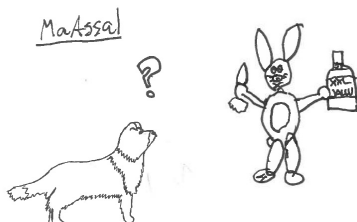
Yleensä myös tiedustellaan, miten kuvauskeikkaa riittää Jyväskylässä. Tällä hetkellä Jyväskylässä samaa duunia tekee tietääkseni kaksi muutakin tahoja. Omia hintojani en kuitenkaan ole tämän johdosta ruvennut polkemaan, joten tällä seudulla tapahtumakuvausta ei tule juurikaan ravintoloille tehtyä. Kysyntää laadukkaille ja tapahtumasta kertoville kuville riittää muilla paikkakunnilla. Erästä vaasalaista ravintolapäällikköä lämmöllä referoiden: oman työnsä jälkeen pitää osata arvostaa ja hinnoitella sen mukaan.

Niin se yleisin kuvauskeikoilla kuultu kysymys? Kultamitalin jakaa kaksi suosikkiani, jotka lukija voi kuvitella sijoittuvan ravintolan primetimeen kello yhden ja kolmen välille, joita myös kaatotonneiksi kutsun. Seuraava kysymys onkin usein esitetty horjuvin askelin hihasta taukoamattomalla nykimisellä säestetty "Voitko sä ottaa musta ja mun kaverista kuvan?". Jaetulla ykkössijalla on puolestaan paras keskustelun avaus: "Tuleeko hyviä kuvia?". Kysymyksen absurdiudesta kertonee vertaus miehestä joka hyväntasoisessa ravintolassa asioidessaan kyseli kokilta kuulumisia: "No, onko tullut tehtyä hyvää ruokaa?".

Parjaavasta kirjoitussävystä huolimatta nautin harrastuksestani kovasti: jatkuva itsensä ylittäminen – tai ainakin siihen pyrkiminen – ja muille tuotettu ilo kannustaa iatkamaan kemuista seuraavaan.

Bileissä nähdään!

-Riku Heininen-

Kemiat kohtaa Turku 21.2.-23.2.2013

Teema: Lääketeollisuus

Osallistujat: Vanhukset: Kohtuukäyttäjä, Kiinnostus-Emmi, Mikko, Juha Fuksit: Hanna, Vähiz, Turska, Mona, Lauri, Anssi

Paikka: Ulkomailla (=Suomen asshole, Turku, täl ja tuol puol jokkee)

Passit ja viisumit: Oho, jäi kotiin

to 21.2.

Kymmenen valkohaalarista Radikaalia kemistiä lastautui Turkuun menevään IC-junaan tarkoituksenaan matkustaa Kemiat kohtaa -tapahtumaan ja samalla aiheuttaa pahennusta kanssamatkustajissa mahdollisimman paljon. Alkumatka sujui haalarimerkkejä ommellen ja huonoja juttuja höpisten. Loppumatkasta pelattiin Radikaaliin tapaan ristiseiskaa, itse asiassa niin pitkään, että tuli lopussa kiire pelata, kun tuli kuulutus Turkuun saapumisesta. Kyllä joillain kävi mielessä jäädä Humppilan asemalla pois, jottei vaan joutuisi Turkuun. Harmillista, että junalla ei voi tehdä U-käännöstä, kun kyltissä lukee Turku 10. Koska majoituspaikka oli täl puol jokkee (kirkon ja yliopiston puoli) ja asema tuol puol jokkee (se toinen puoli), niin otimme pari taksia ja matkustimme majapaikkaan niillä. Perillä meitä odotti osakuntatalo Uusi-S, joka ei kuitenkaan ollut ihan sitä mitä nimestä olisi voinut päätellä, kylmät lattiat ja niin pois päin, mutta oli sentään sauna! Osakuntatalolla meitä oli vastaanottamassa punahaalarisia Turun yliopiston kemistejä (TYK). Kun kamat oli saatu jätettyä, oli aika käydä Lähi-Siwassa ostamassa syötävää ja juotavaa, sillä lähes heti oli edessä tervetulojuhla Sotkuksi kutsutussa paikassa täl puol jokkee. Sotkussa tarkoituksena oli lähinnä tutustua uusiin ihmisiin ja pitää hauskaa. Täällä tutustuimme myös toiseen järjestäjäkiilaan: Kemistklubben vid Åbo Akademi r.f. Onneksi suomenruotsalaiset osasivat myös suomea. Tuli myös selväksi se, että on todennäköistä, että tunnet kemistin jos toisenkin yhden tai kahden ihmisen kautta. Ilmeisesti kaikki Suomen kemistit olivat pitäneet niin hauskaa, että Sotkuun tuli vesivahinko, koska viemäri oli mennyt tukkoon. Sotkusta valuimme majapaikkaan nukkumaan. Parhaat paikat jaettiin nopeusjärjestyksessä. Sohvalle änkesi neljä ihmistä: Kohtuukäyttäjä, Hanna, Juha ja Mona. Kiinnostus-Emmi meni pöydän alle nukkumaan ja muut muualle vapaalle lattiatilalle.

pe 22.2.

Heräsimme klo 8 aamuherätykseen, joka oli Lion Kingin koko soundtrack, koska yhdeksältä piti olla jo Turun yliopiston matemaattis-luonnontieteellisessä tiedekunnassa kuuntelemassa seminaariluentoja, Turun murteella tietysti. Seminaariluennot käsittelivät oligonukleotidilääkkeitä, lääketeollisuuden ympäristövastuuta, bioaktiivisia laseja sekä nanomateriaaleja lääkeainekehityksessä. Kaikkia taisi kiinnostaa yhtä paljon kuin kiinnostus-Emmiä. Ensimmäisen luennon piti Turun yliopiston kemian professori, toisen ympäristöanalytiikkaan ja –konsultointiin erikoistunut yritys Ramboll ja kaksi viimeistä Åbo Akademin professori ja tutkija. Pienen herätyksen koimme kolmannen luennon aluksi, koska luennoitsija aloitti luennon RUOTSIKSI. Varmasti ilmeemme ovat olleet näkemisen arvoiset tässä kohtaa. Loppuluento luennottiin kuitenkin suomeksi, jotta kaikilla oli mahdollisuus ymmärtää bioaktiivisten lasien mahtavia ominaisuuksia. Viimeinen luento luennottiin englanniksi. Luentojen jälkeen menimme syömään paikalliseen opiskelijaravintolaan. Turska taisi olla niin väsynyt ja huonovointinen, että jäi suosiolla nukkumaan ruokalan ulkopuolelle sohvalle. Erikoista Turun opiskelijaravintoloissa on se, että niissä saa ruokajuomaksi myös limsaa! Ei Sonaatista ikinä saa! Kun olimme saaneet vatsamme täyteen ruokaa, oli aika lähteä excursiolle. Kaikki Radikaalilaiset olivat valinneet excukohteeksi Orion Oy:n. Toinen vaihtoehto olisi ollut Bayer Oy. Orionilla meille tarjottiin pullaa ja kahvia sekä Orionin yrityseshittelyä diashown muodossa. Harmillista oli se, että oli hiihtolomaviikko ja tuotannosta ei ollut päässyt kukaan kertomaan meille miten Orion valmistaa lääkkeitä. Emme myöskään päässeet edes kurkistamaan tuotannon tiloja tai tutkimuslabroja. Orionilta palasimme takaisin majoituspaikkaan. Pienten päiväunien jälkeen kävimme taas kaupassa ostamassa seuraavan päivän eväitä ja valmistauduimme iltajuhlaan, jonne pukeuduimme vähän paremmin. Iltajuhla osoittautuikin lopulta sitseiksi, mutta mikäs sen mukavampaa kuin laulaa ja syödä (juoda). Taisimme tässä kohtaa alkaa laskea TJ (Turkua jäljellä) tuntien määrää. Oulun FBI:stä tarttuneen 15 tunnin säännön rikkoutuessa alkoi porukka jo pikkuhiljaa ymmärtää, että ehkä me sittenkin päästään täältä ulkomailta pois, vaikka passi jäi kotiin ja viisumi meni umpeen viikko sitten. Jatkojen piti alun perin olla Sotkulla, mutta koska olimme saaneet viemärit tukkoon, oli jatkoipaikka vaihtunut ”salaiseksi jatko paikaksi”. Salainen siksi, että paikka oli tietysti pimeä baari. Jatkoilla pystyi lunastamaan aiemmin ostetulla piletillä juomia, tanssimaan ja jatkamaan sitseillä hyvin alkaneita keskusteluita. Jatkoilta jokainen jyväskyläläinen kemisti löysi kuitenkin tiensä takaisin nukkumaan kartan avulla. Osataan kaikki siis suunnistaa! Nukkumapaikkoja vaihdettiin niin, että Mona meni pöydän alle ja Kiinnostus-Emmi sohvalle. Pieni WTF-hetki tuli, kun näki Turskan naama mustana kuin muriaanien kuninkaalla.... Oli löytänyt rikkiinäisen pölykapselin jostain Turun Caribian läheltä ja vahingossa sitten sotkenut naamansa. Viimeisenä nukkumaan selviytyi Juha klo 6 aamulla. Käytiin siinä sitten vielä kiivas pieni väittely siitä, että mahtuuko Juha sohvalle nukkumaan, jossa Kohtuukäyttäjät, Hanna ja kiinnostus-Emmi nukkuivat. Emmi sanoi kovimman sanan ja määräsi Juhan nukkumaan lattialle omalle patjalleen.

la 23.2.

Herätys oli noin yhdeksän aikoihin, jolloin hälinän määrä lisääntyi sekä keitettyjen kananmunien, paistetun pekoniin ja sillin tuoksu leijui sieraimiimme. Sillis oli alkanut. Tarjolla oli ruoan lisäksi loiventavia niille, jotka kokivat sen oloaan helpottavaksi. Myös TJ-laskut jatkuivat. Silliksellä soitettiin mahdollisimman huonoja kappaleita, kuten Muumimusiikkia (Haisuli, Mamelukkikala...), Munamiestä, Pokemonia ja niin edelleen. Ilmeisesti osalla helsinkiläisistä käämin vähän paloi, kun munamiehen pomppufiilis soi jo neljättä vai viidettä kertaa. Kiinnostus-Emmiä kiinnosti niin paljon ilmeestä päätellen, että se oli loiventavan tarpeessa ja Kohtuukäyttäjä päätti tuoda sen suoraa käteen. Viihdyimme majoituksessa puoli kahteentoista, josta lähdimme takseilla tuol puol jokkee olevalle rautatieasemalle. Koska juna takaisin Jyväskylään lähti vasta 13.05, vietimme aikaa asemalla ja sen edessä, osa juoden osa koomaten. Osa käveli läheiseen Hesburgeriin hakemaan evästä itselle ja muille halukkaille. Niitä Hesburgereita oli muuten ihan sikana! Vaan 1 McDonalds koko Turussa, ja siitakin tuli iso haloo silloin, kun se avattiin. Pian oli aika lastautua taas junaan ja pieniä ilon merkkejä näkyi kaikissa, kun juna lähti asemalta. TJ-0 huutoja taisi kuulua. Konnari tarkisti kaikkien liput ja ehkä sitäkin vähän hymyilytti meidän toiminta, koska paluumatkalla aiheutimme pahennusta kanssamatkustajissa katsomalla muumeja tietokoneelta (koska Hannalla on aukko sivistyksessä, kun se ei oo kattonu muumeja!), heittelemällä karkkeja nukkuviin kemisteihin (kohtuukäyttäjä) ja jauhamalla p*skaa. Kun matkaa oli jäljellä enää vartti ja oltiin Jämsän ja Jyväskylän välillä, tulivat HSL:n lipuntarkastajat ja tarkastivat kaikkien liput. Onneksi kaikilla oli liput ja voimassaolevat opiskelijakortit. Toisaalta me oltiin joka tapauksessa jäämässä Jyväskylässä pois, joten ei olisi ollut suuri vahinko. Lipuntarkastaja seurasi kohtuukäyttäjää vaunusta 7 vaunuun 2 tarkistamaan lippua, koska Kohtuukäyttäjä oli jättänyt lippunsa sinne. Turska ja Juha viihtyivät koko matkan Jyväskylään saakka ravintelin puolella. Lopuksi matkakakeskuksella vielä kiitos ja anteeksi kaikille. Mahtavaa oli! UUDESTAAN, sanoit teletappi! Ja kohtuu!

Tarina kotikemistin kokeiluista, elämästä, suurista kokemuksista, pienistä pettymyksistä, ja viininteosta.

Jokainen itseään kunnioittava kemisti on hieman kiinnostunut kemiasta myös opiston ulkopuolella. Yksi tapa osoittaa tätä, on kokeilla erilaisia kemiallisia ilmiöitä. Joillakin saattaa olla pienimuotoinen laboratorio keittiön kaapeissa. Reagensseja mitä mielenkiintoisimpiin kokeiluihin.

Toiset tekevät kotiviiniä.

Innostuksen kipinä kotiviiniin valmistukseen kehkeytyi viime vuoden puolivälissä, kun erilaisissa tapahtumissa sai maistella kokeneempien konkareiden tuotoksia. Siitä se sitten lähti: Päätimme lainata kaverilta autoa ja käydä hakemassa kaikki tarvittavat välineet ja viinipakkaukset.

Ensimmäinen lapsemme ei ollut kovin suuri ylpeyden aihe, viikon liian aikaiseen syntynyt raakile, jossa ei hyvää ollut mikään muu kuin makeus. Mutta hauskaa oli.

Seuraavalla kerralla olimme jo viisaampia, ja kiinnitimme enemmän huomiota raaka-aineiden laatuun. Kutsuttiin kaverit illaksi kuorimaan omenoita. Tämä keväinen nautiskelujuoma pelasti monen ihmisen vapun (tai sitten ei). Aiheutuneita menetyksiä oli mm. puhelin, lompakko ja kenties jonkun neitsyys.

Jatkoimme pientä harrastustamme taas kesän jälkeen. Syksy on onnellista aikaa. Näkee taas opistolta tuttuja ihmisiä. Approkierros. Opinnot jatkuu. Lehdet tippuu. Tulee pimeää. Pääsee kirjoittamaan juttuja Ruiskuun.

Myöhemmin syksyllä aloimme suunnitella kolmatta lastamme, reseptiksi valitsimme hyväksi todetun "Puolalaisen syysjuoman", eli omenaviinillä mennään. Pian oli jo lapsemme valmis pullottettavaksi. Tässäkin oli hieman vastoinkäymisiä mukana: käymisastiaa ei kannata ravistella kirkastamisen aikana, eikä vasara ole oikea työkalu insertoimaan korkkia pulloon.

Kaikkesta huolimatta saimme homman valmiiksi, melko hyvin tuloksinkin. Vielä on parannettavaa, mutta aikaahan meillä on! Kippis, mukavaa syksyä ja urheana kohti tulevia koitoksia!

Duunissa 24/7?

Ylitöistä korotettu palkka tai vastaavasti pidempi vapaa. Työaikalain mukaan sinulle kuuluu kahdelta ensimmäiseltä ylitunnilta 50 %:lla ja seuraavilta tunneilta 100 %:lla korotettu palkka. Jos ylituntisi ovatkin lisätöitä, niin korotettua ylityöpalkkaa ei tarvitse maksaa. Paitsi jos työehtosopimuksessa on sovittu toisin. Kuulostaako kiperältä? LAL:n jäsenenä saat aina työelämän pykäliin ja kiemuroihin apua sekä neuvoja.

Kannattaa liittyä LAL:iin jo opiskeluaikana

- työelämäneuvontaa
- ura- ja työnhakuvalmennusta
- CV:n ja työhakemusten palautepalvelu
- verkostoituminen
- matkustajavakuutus
- oikeudellista neuvontaa
- alennettu jäsenmaksu vuoden ajan valmistumisesta
- voit kartuttaa lyhyilläkin työrupeamilla ansiosidonnaista työttömyysturvaa

Tietoa työsuhteen ehtoista ja LAL:n palkkasuosituksset löydät jäsen sivuilta: www.luonnontieteilijat.fi